

om, hvorvidt en Minister har gjort sig skyldig i utilbørlig Forsømmelighed ved ikke at skride ind overfor en mistænkt Kollega, eller paa Spørgsmaalet, om en Minister har overskredet Grænserne for sin administrative Myndighed ved at imødekomme en Kollegas Anmodning om et Laan af Statens Midler. Hvis man overfor saadanne Spørgsmaal vil tiltro Rigsrettens Medlemmer at dømme efter andet end deres saglige Opfattelse, vilde deri ikke ligge en Beskyldning mod dem for at være beherskede af deres politiske Overbevisning, men en Beskyldning for personlig Uhæderlighed. Fra det ene til det andet er et Spring, som man ingen Ret har til at gøre.

Grundlovens § 14 foreskriver, at „Rigsretten paakender de mod Ministrene for deres Embedsførelse anlagte Sager“. Kasserer vi en Gang for alle Rigsretten, have vi under vor nuværende Forfatning ingen Domstol, der kan dømme Ministre for Embedsførelser.

Som Forholdene have udviklet sig, bør Regeringsinitiativet til Rigsretstiltale ikke i Øjeblikket bringes i Anvendelse. Det maa alle erkende. Det maa derfor i hvert Fald først bero paa Flertallet i dette Ting, om der skal rejses Rigsretstiltale mod Alberti og mod den Mand, der som Indenrigsminister havde det øverste Tilsyn med Sparekasserne, mens Alberti tømte en af dem, og mod den Mand, der som Finansminister gjorde Udlaanet af de 1½ Mill. Kr.

Jeg skal og vil intet udtale om, hvorvidt jeg tror, at disse Mænd ville blive dømt eller frikendte. Jeg hævder derimod, at der bliver ikke Ro og Tryghed her i Landet, før disse Forhold ere retsligt undersøgte og paadømte. Det er ikke let at forstaa, at de Mænd, det gælder, ikke selv indse dette. Naar deres Samvittighed siger dem, at deres Forhold er et saadant, at de maa blive frikendte, ere de mere end andre interesserede i, at en Dom kommer til at foreligge snarest muligt.

Domstolenes berettigede Omraade bør i det hele ikke indskrænkes. Det gør ikke paa mig noget gunstigt Indtryk at se juridiske Professorer afgive Erklæringer om Spørgsmaal, som rettelig kun kunne afgøres ved Dom. Det forbedrer ikke Sagen, at de lærde ogsaa i dette Tilfælde ere uenige. Afgørelsen af, hvorvidt der skal æskes Dom i Sagen mellem Den sjællandske Bondestands Sparekasse og Privatbanken, er lagt i Likvidationskomiteens Hænder, og en vidtløftig Drøftelse af dette Erstatningsspørgsmaal her, hvor Afgørelsen ikke skal træffes, er neppe til Gavn for nogen. Hvilken Bestemmelse Ministeriet vil træffe paa Grundlag af de senest meddelte Oplysninger, kan ikke nu afgøres.

Ministeriet vil bestræbe sig for ad administrativ Vej at modarbejde al Korruption indenfor Embedsstanden. I hvilket Omfang det kan løse denne Opgave, beror paa, hvilken Magt